

[Justitsministeren.]

berøve straffede personer mange af de rettigheder, som de efter de gældende regler er udelukket fra. På forskellige områder må man imidlertid rejse det spørgsmål, om der ikke er fare for misbrug, hvis straffede opnår en vis rettighed, f. eks. til at kunne virke som læge, sagfører, statsautoriseret revisor eller skibsmægler eller anden virksomhed, der kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse, hverv, hvis udøvelse siges at fordrer en kvalificeret tillid. Det er især på dette område, jeg har været i tvivl om lovforslagets hensigtsmæssighed, og særlig da forsåvidt angår reglerne om sagførere og tildels om læger.

Efter forslaget skal straf kunne udelukke herfra, hvis der foreligger en nærliggende fare for misbrug, og det skal i sidste instans tilkomme domstolene, nemlig landsretterne, at afgøre, om der er tilstrækkelig grund til at udelukke en person fra et erhverv, der hviler på en offentlig autorisation eller godkendelse.

Når jeg har turdet acceptere lovforslaget, er det ud fra den betragtning, at jeg mener, domstolene ved afgørelsen af sådanne spørgsmål vil lægge megen vægt på, hvilket erhverv der er tale om, og jeg er af den bestemte opfattelse, at den foreslåede formulering vil gøre det muligt for landsretterne at udelukke straffede personer i ethvert tilfælde, hvor det fra samfundets synspunkt må anses for betænkeligt at tillade udøvelsen af det pågældende erhverv.

Man kunne spørge, om der er grund til at henlægge disse afgørelser netop til landsretterne. Jeg mener, at dette er det mest hensigtsmæssige, idet der herved skabes større sikkerhed for, at en ensartet praksis følges. Hertil kommer, at der, hvis afgørelserne blev henlagt til underretterne, antagelig i en lang række sager ville blive appelleret til landsretten. Efter de pågældende sagers karakter er det nærliggende at antage, at tilbøjeligheden hos dem, der ønsker at opnå en rettighed, til at påanke afgørelserne til landsretten vil blive et varigt fænomen. Appel i større omfang i disse sager vil være uheldig.

Som allerede nævnt er det nu fremsatte forslag i alt væsentligt enslydende med det

tidligere forslag. Jeg skal derfor ikke gennemgå alle de enkelte bestemmelser, men blot fremhæve nogle af ændringerne og dertil knytte nogle bemærkninger i anledning af de henvendelser, justitsministeriet siden lovforslagets første fremsættelse i det høje ting har modtaget.

Bestemmelserne i det oprindelige lovforslags §§ 3, 4 og 33, hvorefter de i værnepligtslovens § 3 fastsatte vandelsbetingelser skulle bortfalde, er ikke medtaget. Det er fra indenrigsministeriets side oplyst, at arbejdet med at forberede en ny værnepligtslov kan ventes afsluttet i løbet af det kommende år, og at det lovforslag, som derefter ventes fremsat, hvad angår spørgsmålet om udelukkelse fra militærtjeneste som følge af straf, i princippet vil komme til at harmonere med grundtanken i nærværende lovforslag, idet vægten vil blive lagt på arten af de begåede forhold og en vurdering af domfældtes person. Herefter finder jeg det naturligt og forsvarligt at efterkomme indenrigsministeriets henstilling om at udelade de nævnte bestemmelser af lovforslaget.

Efter formuleringen af §§ 28 og 29 i det oprindelige lovforslag skulle valgbarhed til de kommunale råd og til menighedsrådene lige så lidt som valgret til disse råd være afhængig af straffri vandel.

Efter henstilling fra indenrigsministeriet er disse bestemmelser ændret således, at de nugældende regler om betingelser for valgbarhed ikke ændres.

I forslaget til ændring af lærlingelovens regler om retten til at oplære lærlinge er der gjort en tilføjelse, hvorefter dette spørgsmål kan indbringes for landsretten, hvis socialministeren nægter at godkende en kontrakt på grund af en straffedom. Reglen vil altså på dette punkt blive den samme som med hensyn til retten til at opnå de offentlige autorisationer og godkendelser.

Der er endelig foretaget enkelte tekniske ændringer. Jeg henviser herom til bemærkningerne til lovforslaget.

Handelsministeriet har efter det oprindelige lovforslags fremsættelse sendt justitsministeriet en redegørelse for sit syn på forslaget og har samtidig fremsendt en række erklæringer fra forskellige erhvervsorganisationer. Det skal ikke nægtes, at handels-